

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΩΣΤΕΝ ΣΤΡΟΓΚ: «Μετά τη Νίκη». Θίασος **Κατερίνας 'Ανδρεάδη**.

Ἡ Κα Κατερίνα Ἀνδρεάδη μὲ τὴ γνωστὴ πιά ικανότητά της στὴν ἐκλογή τῶν ἔργων βρῆκε πάλι τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν περίστασι καὶ μᾶς ἔδωκε μιὰ ἐπίκαιρη παράστασι, χωρὶς καμμιά καλλιτεχνικὴ ἀβάρια.

Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου προδιαθέτει γιὰ μιὰ ἀτμόσφαιρα πολεμικὴ. Πραγματικὰ τέτοιο εἶναι στίς τελευταῖες εἰκόνες του. Στὴν ἀρχή, ψυχολογικὸ καὶ κοινωνικὸ, κρατεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ἀμείωτο μὲ μόνο τοὺς ζωντανοὺς τύπους του, τὴν ὑποβλητικὴν αὐτοῦ ἀτμόσφαιρα καὶ τὴν καλωσύνη πού διαπνέει τὴν ὑπόθεσί του. Ἔχει πολὺ ἀνθρώπινο στοιχεῖο, ψυχικὴ εὐγένεια καὶ ἀριτιότητα καλλιτεχνικὴ.

Οἱ τύποι του, διαγραμμένοι λεπτά, εἶναι ὅλοι γεμάτοι καλωσύνη, ἀπὸ τὸν φωτισμένο πάστορα ὡς τὸν καθαριστὴ τῶν ὑπνόμενων, πού εἶναι ὁ πιὸ ζωντανὸς καὶ ἀξιαγάπητος ἥρωας τοῦ ἔργου. Δίπλα στὸν ἀπλὸ αὐτὸ ἥρωα, μὲ τίς συγκρουόμενες ἐκδηλώσεις, πού κάνει πάντα, παρὰ τὴ θέλησί του, τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιο, ξεχωρίζει ὁ κυριότερος γυναικεῖος τύπος τοῦ ἔργου, ἡ τρυφερὴ μὰ τόσο σταθερὴ στὰ αἰσθήματά της κοπέλλα, πού ἐξελισσεται μὲ τὴν ἀγάπη καὶ ἀπὸ θύμα γίνεται ἀνεξάρτητη καὶ ἰσχυρὴ προσωπικότητα μέσα στὸ ἔργο.

Στὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ἔργου, μ' ὅλο πού δίνεται σὲ εἰκόνες, ἔχει ἐνότητα καὶ πολλὴ συνέπεια. Ἡ πρώτη πράξι, πού ἔχει πολλὴ ποικιλία σὲ τύπους μᾶς δίνει πολὺ ζωντανὰ τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς φτωχῆς συνοικίας τοῦ Λονδίνου, μὲ τὴν ἐμφάνισι ὅλων τῶν τύπων στὴν πρώτη διαγραφὴ τῆς ὑπόθεσις. Ἡ δευτέρη ἔχει ἀπλούστερη σύνθεσι καὶ διαγράφει κυρίως τοὺς δυὸ πρώτους ἥρωες στὴν οἰκεία ἀτμόσφαιρα τῆς ἰδιωτικῆς τους ζωῆς. Στὸ τέλος τῆς δευτέρης πράξις ξεσπᾷ ὁ πόλεμος καὶ τὸ δράμα μπαίνει στὸ κρισιμότερό του σημεῖο. Μὰ στὴν τελευταία ἔρχεται ἡ ἀνακωχὴ μὲ τὴ νίκη καὶ ὅλα τελειώνουν καλὰ σὲ μιὰ νικητήρια λαχί, πού γίνεται καὶ καλλιτεχνικὴ λύτρωσι, γιατί φέρνει πολὺ φυσικὰ τὴ λύσι τοῦ ἔργου.

Τὸ ἀνέβασμα καὶ τὸ παίξιμο ἦταν ἐξαιρετικὰ φροντισμένα καὶ τὰ σκηρικὰ ἀνάδειξαν ὅπως ἔπρεπε τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου. Ὁ Σκηνοθέτης κατάφερε νὰ κινήσει ὡραῖα τὰ πρόσωπα, πού στὴν πρώτη καὶ τελευταία πράξι κυρίως εἶναι πολλὰ. Οἱ ἡθοποιοὶ ἦσαν ὅλοι πολὺ καλοί. Ἰδιαίτερα βέβαια ἡ κ. Ἀνδρεάδη πού ἔδωκε τὴν ἡρωίδα ἐκφραστικότερα καὶ στίς δυὸ μορφές της: καὶ σὰν καταπιεσμένη καὶ σὰν εὐσυνειδήτα δυνατὴ καὶ ἀφοσιωμένη στὸν ἄνδρα πού τὴν ἀνύψωσε ὡς τὴν κατανόησι τῆς ψυχῆς της. Ἐξ ἴσου σπουδαία ἔπαιξε ὁ νέος πρωταγωνιστὴς τοῦ θιάσου, ὁ κ. Καροῦσος. Μὲ πολλὴ λεπτότητα καὶ εὐγένεια ἔδωκε τὸν εὐαίσθητο καὶ παράξενο τύπο πού εἶχε ἀναλάβει νὰ ἐνσαρκώσῃ. Κι' οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ἐβοήθησαν πολὺ. Ὁ κ. Δαμασιώτης, ἡ δις Ξανθάκη, ἡ κ. Μηλιάδη, ὁ κ. Ἀποστολίδης.

Ἡ μετάφρασι τοῦ κ. Σηλιωτοπούλου, ὅπως πάντα, πολὺ καλὴ.

Γενικὰ ἦταν μιὰ παράστασι ἀπὸ τίς πιὸ ἐνδιαφέρουσες πού εἶδαμε φέτος. Καὶ τὸ ὅτι κατόρθωσε μόνο νὰ μᾶς κάμει νὰ τὴν προσέξουμε μέσα στὸ δυνατό παλμὸ τῆς σημερινῆς ὥρας, εἶναι ἀπόδειξι ἀναμφισβήτητη καλλιτεχνικῆς οὐσίας.